

Phạm Ngọc Tú

Cổ máu

Nhung không xấu không đẹp. Người gầy khô, mặt mũi không đặc biệt. Người ta sẽ dễ dàng nhầm lẫn cô với bao nhiêu người khác.

Chỉ có cái miệng, cái miệng không đẹp nhưng khi cô nói chuyện và cười, đường lượn vành môi trở nên sống động, khiến người đối diện có đôi chút ngỡ ngàng, thậm chí còn thấy rằng mình đánh giá cô không đẹp là sai. Chính điều đó đã hấp dẫn Phong, Phong đến với cô vì cái miệng “duyên duyên” ấy.

Phong đẹp trai, sôi nổi, làm ăn được, một chàng trai có thể coi là hoàn hảo dưới mắt nhiều cô gái. Rất nhiều cô gái đến với anh, nhưng anh đã chọn Nhung. Nhung bé bỏng và tội nghiệp, người ngoại tỉnh, chỉ là một nhân viên kế toán bình thường.

Nhung mặc những bộ quần áo tầm tầm, đi xe rẻ tiền, ít khi tô son điểm phấn, da hơi tái. Cô nói nhỏ, ngay cả khi đang rất vui, như thể sợ ai đó giạt mình.

Anh mắt lặng lẽ hay nhìn xuống, không dám nhìn thẳng vào người đối diện. Ai đấy bảo cô là con rùa cũng đúng, thậm chí nói thẳng điều đó vào mặt cô cũng chẳng sao. Trời sinh ra cô đã là một người cam chịu, cam chịu từ trong trứng nước.

Phong không coi những cái đó là nhược điểm. Anh bảo Nhung không phải thay đổi gì cả, hãy sống là chính mình, thế là được. Hẳn nhiên là Nhung sung sướng lắm. Cô coi Phong như thần tượng, Phong là lẽ sống của đời cô.

Phong vốn là một người sôi nổi, là linh hồn của những cuộc vui. Có lẽ vì thế mà anh chọn Nhung chẳng? Vì anh tìm thấy ở cô một sự bình yên tĩnh lặng, bình yên như cây cỏ...

Nhung ở nhờ nhà bác, một căn nhà ở gần ngoại thành. Người bác không ở, mà cũng không bán. Căn nhà có một mảnh vườn nhỏ, trong vườn trồng nhiều loại cây. Toàn những loại cây không đặc biệt, nhưng Nhung yêu chúng.

Những khi rỗi rãi, Nhung thường ôm con mèo mướp to sụ, ngồi bên cửa sổ nhìn ra cái khoảng không xanh ngắt bên ngoài. Đã biết bao nhiêu lần Phong đến tìm Nhung và bắt gặp cái không khí bình lặng ấy.

Đến bên Nhung, anh như trút hết mọi nỗi lo toan thường nhật, anh ôm cô và con mèo vào lòng, cả ba cùng ngồi rủ rủ bên nhau, nói những câu chuyện không đầu không cuối. Nhung vui lắm sau mỗi lần như vậy. Làn da tái tái ứng hồng, cặp mắt u buồn ngời sáng long lanh. Nhung yêu Phong hơn cả bản thân mình, cô có thể cho anh tất cả, trừ một thứ...

* * *

Linh xinh đẹp và kiêu kì.

Cô là thư ký trong một công ty liên doanh, lương tháng tính bằng đô. Tất nhiên những người theo đuổi cô không thể tính bằng đầu ngón tay. Chỉ có điều cô không còn cảm thấy rung động trước người khác giới.

Trước đây cô cũng đã trải qua một mối tình, cũng sóng gió buồn vui đủ cả. Một lần cô bắt gặp anh chàng người yêu đi vào khách sạn với một cô gái khác.

Lòng tự ái của một cô gái đẹp đã khiến cô rời bỏ anh chàng ngay lập tức, và cũng từ đó cô tự cho mình quyền để những chàng trai đến với cô đau khổ bằng những trò đùa giỡn chán chê. Linh kiêu căng và ngạo mạn, hoa trên môi và băng giá trong tim...

Linh gặp Phong và Nhung một cách rất tình cờ. Hôm ấy Phong đưa Nhung đến dạ hội của công ty Linh với tư cách là khách mời danh dự. Phong chào Linh bằng lời chào xã giao, cái nhìn anh dành cho cô cũng xã giao nốt, giống như những cái nhìn anh dành cho đồng nghiệp là nam giới.

Anh hoàn toàn không giống những người đàn ông hay xun xoe vây quanh Linh, những người đàn ông cho dù có đi cùng vợ hay bạn gái nhưng vẫn kín đáo dành cho cô những cử chỉ đầy ẩn ý.

Linh, trước thái độ như vậy của Phong, cảm thấy vô cùng khó chịu. Hẳn nhiên không phải là cô

thích Phong, chỉ vì cô thấy lòng tự ái bị tổn thương, cô xinh đẹp và rực rỡ như vậy, trong khi Nhung, cái người luôn kè kè bên cạnh Phong là ai chứ, một con bé mờ nhạt, thiếu muối theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen.

Bỗng nhiên cô thấy Phong cũng “hay hay”. Với một người có thể đạt được mọi thứ quá dễ dàng như Linh, Phong trở thành mục tiêu cần phải vượt qua, giống như trong lúc nhàn rỗi không có trò gì để chơi, người ta thường chọn một trò chơi tương đối khó để giết thời gian, và để có cảm giác mình là một tay chơi cừ.

Thế là từ hôm đó, trong máy Phong thường có những cuộc điện thoại của Linh. Lúc là những cuộc gọi mời hợp tác, khi lại là một lời mời tới một quán bar nào đó. Tới lời mời thứ ba, Phong đồng ý gặp Linh.

Quả là Phong cũng không ngờ rằng cuộc gặp mà anh nghĩ chỉ mang tính xã giao này lại thay đổi cuộc đời anh nhiều đến thế. Linh duyên dáng và xinh đẹp lạ lùng.

Mọi cử chỉ thái độ của cô đều đúng mực, khiến cho Phong hơi ngỡ vực lời bàn tán của mấy anh đồng nghiệp về một Linh kiêu căng ngạo mạn. Linh hiểu biết nhiều, ăn nói hài hước và rất có duyên, khiến Phong không khỏi so sánh với người yêu hiện tại của anh.

Anh cố gạt ra khỏi đầu những so sánh, những suy nghĩ về Linh, nhưng càng cố gạt ra thì nó lại càng trở về quẩn lầy anh. Lúc là hình ảnh của một Nhung rụt rè và mờ nhạt, lúc lại là Linh tràn trề nhựa sống, hài hước sôi nổi trẻ trung. Một nỗi sợ mơ hồ cứ đeo bám lấy anh.

Phong tìm đến Nhung, hy vọng khi gặp cô, anh sẽ xóa bỏ được hình ảnh của Linh đang ngày một xâm chiếm lấy tâm trí anh. Trời vừa qua một cơn mưa, cái nắng gay gắt không còn thiêu đốt khó chịu nữa, hít một hơi thật sâu hương vị mùa hè, Phong rút chìa khóa và mở cánh cổng nhà Nhung (cô cũng cho anh một bộ chìa khóa nhà mình).

Nhung đang ở ngoài vườn, ánh mắt hiền lành chợt long lanh khi bắt gặp anh. Con mèo mướp vẫn đang quẩn bên chân cô. Phong cười gượng, hỏi: “Chưa nấu cơm tối hả em?”.

Nhung ngượng ngịu (không hiểu sao yêu Phong đã được hơn 1 năm rồi mà cô vẫn còn ngượng ngịu như thế): “Lát nữa em mới nấu, vẫn sớm mà anh, em đang tỉa bớt mấy cái cành này, lá rườm rà quá hoa không mọc được”.

Phong cúi xuống với con mèo, định vuốt ve nó như mọi lần, nhưng con mèo dường như cảm thấy điều gì bất ổn, nó lảng ra xa. Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Phong, anh kéo Nhung vào nhà và ghì chặt lấy cô...

Nhung đẩy Phong ra, đôi tay run rẩy, ánh mắt cô rung rung tội nghiệp. Phong chán ngán nói lòng vòng tay. Nhung vội chạy vào bếp chuẩn bị cơm chiều, con mèo mướp như một đầy tớ trung thành lại bám gót cô.

Phong đứng lặng lẽ ở góc vườn, trời sắp tối, lại vừa qua một cơn mưa, những con muỗi bay vo ve trên đầu anh, nhưng anh không để ý. Phong biết điều mình làm khi này đã khiến Nhung hoảng sợ. Anh cảm thấy hổ thẹn, nhưng khôn khéo thay, ngay cả khi ấy, anh vẫn không thôi nghĩ tới Linh.

Bóng tối xuống rất từ từ, Phong trở vào nhà. Nhung đã dọn cơm xong, mặt vẫn chưa hết ửng đỏ, cô xới cho Phong một bát cơm. Bữa ăn tối ngượng ngịu và tẻ ngắt, cả hai người cùng tránh nhìn vào mặt nhau. Một cuộc điện thoại khiến Phong đứng dậy, anh tìm có chút việc gấp rồi mở cửa nhà Nhung dắt xe ra.

Phóng xe ra khỏi ngõ nhà Nhung, Phong thấy nhẹ nhõm. Anh bắt đầu chán cái cảm giác tĩnh lặng khi ở bên Nhung, nếu trước đây đó là nơi để anh tìm cảm giác bình yên sau một ngày mệt mỏi, thì bây giờ đó lại là nơi buồn tẻ đáng sợ. Một cách vô thức, anh lục máy điện thoại tìm số của Linh...

Giọng nói thánh thót ngọt ngào của Linh như rót vào tai anh một bản nhạc vui. Anh hình dung Linh nói Linh cười ở đầu dây phía bên kia, Linh yêu kiều rạng rỡ, Linh hài hước thông minh, Linh đối lập hoàn toàn với cô gái buồn tẻ hay đứng ôm mèo ở góc vườn.

Phong muốn mời cô đi chơi, nhưng đầu dây bên kia đang ồn ào cho thấy Linh đang bận ở một cuộc vui nào đó. Linh bảo hiện tại thì không thể được, nhưng nếu Phong chịu khó chờ cô dưới cửa sổ nhà cô như anh Romeo chờ cô nàng Juliet thì có thể cô sẽ đi chơi với Phong, biết đâu đấy.

Phong bật cười, anh thấy cô thật đáng yêu. Anh đã 28 tuổi, có còn trẻ thơ lãng mạn nữa đâu. Nhưng anh vẫn muốn thử cảm giác đứng đợi trước cửa nhà Linh, để xem nó thần tiên lãng mạn thế nào. Mua một bông hồng đỏ, anh đứng trước cửa nhà Linh, chờ đợi.

Tối muộn, khi chiếc yên xe máy của anh và bông hoa hồng đã thấm đẫm sương, Linh mới trở về. Linh bước xuống taxi, xinh đẹp và vô cùng quyến rũ, chiếc váy dài không dây hở một khoảng vai trần, cổ áo khoét rộng để lộ một khoảng da trắng nõn bên trong.

Linh thấy anh, và có lẽ hơi bất ngờ. Cô bước lại, hơi thở còn thơm mùi rượu nhẹ. Cô cười tươi giơ hai tay về phía anh: “Hi! Romeo của em”. Phong bước tới như trong cơn mê, đầu óc anh mụ mị hẳn đi. Anh ôm chặt lấy Linh, đôi môi hồi hải kiếm tìm. Trái tim băng giá của Linh hình như dần tan chảy, bàn tay cô mơn man mái tóc anh...

Phong tỉnh dậy trong nhà Linh vào sáng hôm sau. Thấy anh thức giấc, Linh mang đến cho anh một tách cà phê nóng. Mùi cà phê khiến anh khoan khoái, anh âu yếm nắm lấy tay cô.

Linh nghiêm mặt nói: “Chuyện giữa anh và Nhung anh nên giải quyết dứt điểm đi nhé, em không thích lãng phí tình yêu tay ba đâu”.

Phong cười nhẹ, bảo: “Ừ, anh sẽ giải phóng cho cô ấy, cũng đã đến lúc rồi”.

Hôm ấy là ngày Chủ nhật, cũng là sinh nhật của Phong. Nhung dậy sớm và định chuẩn bị cho Phong một món quà đặc biệt. Cô đã hỏi được cô bạn cùng phòng công thức làm bánh ngọt, chính cô sẽ làm nó tặng anh.

Rồi cô sẽ đi mua tặng anh một chiếc cà vạt hiệu Pierre Cardin, loại mà anh thích, cho dù nó tốn của cô một khoản tiền không nhỏ. Tối nay sẽ là một tối bất ngờ dành cho anh ấy. Cô sẽ cho anh tất cả...

Nhung nhào bột, đánh trứng, đun nóng sô cô la, gương mặt ửng hồng. Con mèo mướp như thường lệ lại quần lấy chân cô, trong cổ họng phát ra những tiếng “rừ rừ” khe khẽ. Chiếc bánh đã hoàn thiện, cô bày nó lên trên bàn, sung sướng ngắm nhìn thành quả của mình. Chỉ còn thiếu cái cà vạt nữa là sẽ đủ bộ quà tặng cho anh.

Nhung soi gương mặt nhọt nhọt của mình trong gương, mở tủ lấy ra hộp phấn Phong tặng. Thỉnh thoảng cô mới dùng nó. Cô không quen dùng mỹ phẩm. Thoa một chút phấn lên mặt, tô lên môi một chút son hồng, Nhung cười rạng rỡ. Mặc lên người chiếc váy màu xanh, chiếc váy thật vừa vặn với cô, Nhung khóa cửa và chạy xe ra phố.

Ra tới cửa hàng Pierre Cardin, Nhung chọn tới chọn lui, cuối cùng cô cũng tìm ra được chiếc cà vạt mà cô ưng ý. Người bán gói nó cẩn thận vào trong hộp cho cô. Cô lại cầu kỳ tìm một chiếc nơ màu đỏ thắm thật phía trên cái hộp.

Xong xuôi mọi thứ, cô lên xe đi về, trong lòng tràn ngập niềm vui, chỉ có điều từ sáng tới giờ chưa thấy “anh yêu” nhắn một tin nào, có lẽ anh ấy vẫn còn bận chuyện hôm qua, thôi mình sẽ làm lạnh trước, rồi mình sẽ tặng cho anh tất cả những gì anh muốn. Trời đã xâm xẩm tối, đường phố chiều Chủ nhật vẫn rất đông người...Bỗng một chiếc xe tải lao về phía cô, Nhung quá bất ngờ nên không tránh kịp...

Đêm hôm ấy Phong trở về từ bệnh viện. Người ta tìm thấy số máy “quan trọng” của anh trong di động của Nhung nên đã gọi cho anh. Vết thương nặng trên đỉnh đầu cộng với mất quá nhiều máu khiến Nhung không qua khỏi.

Trên tay anh vẫn cầm hộp quà mà Nhung tặng, chiếc hộp đã bẹp dúm đó, máu của Nhung thấm đỏ bên ngoài hộp. Bên trong là một chiếc cà vạt trông khá lịch lãm, cạnh đó là một cái thiệp có những dòng chữ Nhung viết vội: “Tặng anh yêu của em, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau anh nhé”.

Phong lặng lẽ trở về nhà Nhung. Đêm đã khuya, sương đọng lấp lánh trên những chiếc lá khế trong vườn. Anh đẩy cửa vào nhà, và thấy trên bàn là một chiếc bánh phủ sô cô la, cạnh đó Nhung đã để sẵn 28 cây nến mừng sinh nhật.

Phong cố ghìm mình để không bật ra tiếng khóc. Con mèo mướp như linh cảm thấy điều gì, nó gào lên ngoao ngoao thảm thiết, đôi mắt xanh loé lên những tia tuyệt vọng.

Phong lão đảo bước ra, cây cỏ trong vườn ướt đẫm sương đêm, mùi cỏ lúc thì nồng nồng ngọt ngọt, khi lại phảng phất đâu đây mùi tanh của máu, Phong nhìn xuống chiếc hộp quà mình vẫn đang giữ trên tay. Anh bật lên thành tiếng khóc: “Nhung ơi...”.

Chợt điện thoại Phong rung lên, số của “Juliet”, sáng nay Phong vừa mới đổi tên Linh như thế. Phong tắt máy...